

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

APARE ODATA PE SAPTAMANA SUB CONDUCEREA D-lor

O. G. DISSESCU

V. AFRANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MIUȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

I. Manu. — *Iarăși art. 16 din Legea avocaților.*
G. Meitani. — *Strămtorile, Bosforul, Dardanelele și Tratatul dela Lausanne.*
Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție, secția III.* — Tribunalul a birat mi t instituit de tratatul dela Versailles. — *Competința.* — Dacă exclude competența trib. naționale. (G. B. Găetan și alți cu Firma Schlos Fabrik și alți).
Curtea de Apel din Iași, secția I. — *Cambie.* — Acțiune cambistă. — Excepți un privitoare la forma titlului. — *Protest.* — *Plată.* — *Ziua scadenței.* (Heinrich Blumenfeld cu Fabrica Lombardo di Prodotti chimice).
Trib. Ilfov, secția I com. — *Lucru judecat.* — *D'spozitiv.* — *Considerente.* — *Faliment.* — *Creanță.* — *Oponere la plată.* (Isidor Stroe Lupescu cu Banca Italo-Română).

Iarăși articolul 76 din legea avocaților

„Curierul judiciar“ cu data de 1 Ianuarie 1924 publică o dare de seamă a activității legislative și juridice din anul 1923, sub iscălitura „Curierul judiciar“, sub care se ascunde de sigur o colaborare sau cel puțin o aprobare din partea atitor nume strălucite de profesori de drept, magistrați și avocați din capul redacțiunii acestei prețioase reviste.

Nu ne vom opri la laudele pe care le merită această dare de seamă, pe care se cuvine să le împartă alți distinși colaboratori.

Vom formula însă o critică care desigur, ca și laudele, um ază a fi împărtășiă în acelaș mod.

Este vorba iarăși de relațiunile de serviciu între avocați și magistrați, pe care „Curierul judiciar“, vorbind de marea operă realizată de noua lege a avocaților, le rezumă în următoarea frază:

„Independența apărării cerea independența avocatului la bară, față de magistrat, care astăzi nu mai poate lua nici o măsură“.

Solidaritatea presupueă a distinșilor redactori, profesori de drept, magistrați și avocați, care se rezumă sub iscălitura colectivă „Curierul judiciar“, accentuează cu o vădită satisfacție că magistratul astăzi nu mai poate lua „nici o măsură“, bine înțeles contra avocatului.

Echilibristica între *anteteză*, *teză* și *antiteză* pentru a ajunge la această *sinteză*, ne obligă să căutăm sluirei care s'a produs cuvenita proteză.

Lucrul în sine, afirmat de „Curier. jud.“ este mai întâi inexact. Am avut ocazia într'un precedent articol apărut în „Dreptul“, să critic în această privință prima manifestație a doctrinei asupra acestui punct,

reprezentată printr'un comentator al legii avocaților care este autorul acestei erori, în care cade acum și „Curierul judiciar“.

Nu este exact că art. 76 al. 10 din noua lege a avocaților oprește pe magistrat de a lua vre-o măsură contra avocatului, ci mărginește aceeași oprire numai la cazul de ultragiu săvârșit de către avocat în contra magistratului, menținând în toate celelalte cazuri, în general mai ușoare, regulele stricte ale dreptului comun.

Redacția „Curierului judiciar“ voește însă ca nepuțința magistratului față de avocat să devină o dogmă. În caz de conflict dar, ambii se vor uita unul la altul, iar justiția va suferi un timp de oprire care poate dura tot restul ședinței. Ce importă „Curierului judiciar“ golul produs, destul că principiul independenței avocatului față de magistrat să fie salvardat.

Adevărul este că nici o adunare de oameni, întruniți pentru a discuta, nu poate pași la o lucrare comună ordonată, dacă la capătul ei nu figurează un fo-oliu ocupat de către o persoană menită să fie ordinea în cuvântări.

În desbaterile justiției acest fotoliu este ocupat de președintele instanței care judecă și care astfel, independent de rolul lui de judecător, îndeplinește rolul de ordonator al desbaterilor, după cum îl îndeplinește în alte adunări președintele ales sau aclamat.

Președintele instanței pare singurul indicat a fi și președintele ședinței, pentru că întreaga desbatere își um ază cursul pentru stabilirea convingerei instanței ce prezidează, și numai el este în măsură, luând la nevoie și avizul asesorilor săi, a judeca ceea ce este necesar în desbateri și ceea ce este superfluu sau chiar dăunător. Fără un director al desbaterilor care să fie chiar expresiunea instanței care judecă, și care trebuie să fie evident înzestrat cu calitățile de tact pe care le conferă experiența, desbaterile riscă să ia o formă a cărei menire nu mai este de a lumina și convinge pe judecători, ci de a impresiona o asistență care nu are nici un rol în desbateri, spre deosebire de asistența din adunările de altă natură.

Dacă acest director al desbaterilor este necesar, dacă el nu poate fi altul decât președintele instanței de judecată, ar putea oare redacția „Curierului judiciar“, cu mâna pe toate conștiințele luminate ce o

compun, susține că acest președinte poate fi privat de dreptul de a lua vre-o „măsură”, fie chiar contra unui avocat? De sigur că nu. Jus iția trebuie să-și urmeze cursul normal și dacă îi se ivește o piedică, piedica trebuie înlăturată. Sinteza în're teză și anti-teză nu poate fi alta. Sau atunci să ne-o indice redacția «Curierului judiciar».

Este de alt-fel un noroc că legiuitorii noștri nu au întârziat de a recunoaște greșala săvârșită prin introducerea în legislația noastră a art. 76 din noua lege a avocaților.

Statutul funcționarilor, prezentat de acelaș guvern și votat de acelaș parlament ca și legea avocaților, a dat o primă lovitură puternică acestui articol, care este pe jumătate abrogat. Noua lege a organizării judecătorești îi va da de sigur lovitura de grație. Acest articol presumtuos este osândit să regăsească în praful arhivelor colecțiunile de legi perimate și să-și îngroape a olo existența efemeră.

Puterile Statului trebuie să fie mai tari decât ori-care alte puteri lăturănice, pentru că ele emană de la națiune și au delegațiune de a-i servi nevoile.

Conferirea din partea Statului unei organizațiuni independente de Stat a unor drepturi mai mari decât cele ale puterii Statului pe lângă care este alăturată, cum o găsim în art. 76 din legea avocaților, este o abuzare de la datoria sa față de națiune.

I. Manu

Președinte la Curtea de Apel
din București.

Strămtorile Dardanelor, Bosforului și Tractatul dela Lausanne¹⁾

III

Proiectul Alianțelor, relativ la libertatea strămtorilor și demilitarizarea zonelor, care ținea seamă de dorințele delegației turcești, conținea următoarele dispozițiuni:

În ceea ce privește trecerea vaselor prin strămtori, se prevedeau dispozițiuni deosebite, după cum era vorba de vase sau aeronave de tot felul, cari nu erau militare, și de vase sau aeronave militare.

I. În ceea ce privește vasele, cari nu erau militare, adică vasele de comerț, vasele spitale, yachtele, vasele de pescuit și aeroplanele cari nu erau militare, trei cazuri sunt prevăzute:

1) În timp de pace: completă libertate de trecere, ziua sau noaptea, oricare ar fi pavilionul și încărcătura, fără taxe, afară de cele existente.

2) În timp de război Turcia fiind neutră: de asemenea completă libertate de trecere, ziua și noaptea, în aceleși condițiuni ca și în timp de pace. Drepturile și datoriile Turciei rezultând din neutralitatea ei, nu o îndreptățește să ia nici o măsură, care să împiedece navigația prin strămtori.

3) În timp de război, Turcia fiind beligerantă, completă libertate de navigațiune pentru vasele neutre și aeroplanele nemilitare, dacă vasele sau aeroplanele

nu duc în inamicului, ceea ce se numește „asistență hostilă”, adică nu transportă contrabandă, trupe sau supuși inamici. Turcia va avea dreptul să exercite vizita asupra tuturor acestor vase. Dreptul Turciei de a aplica regulile dreptului internațional vaselor inamice este menținut, ea având dreptul să ia orice măsură spre a împiedeca pe inamici de a utiliza strămtorile, fără însă a împiedeca libera trecere pentru vasele neutre.

II. În ceea ce privește vasele și aeronavele militare, printre cari se numără, vasele auxiliare, acele cari transportă trupe sau portavioanele, iarăși se prevedeau trei cazuri:

1) În timp de pace, completă libertate de trecere, noaptea sau ziua, oricare ar fi pavilionul, fără plata vreunei taxe. Forțele însă, pe cari un stat le va putea trece prin strămtori nu vor fi mai mari, decât flota cea mai mare, pe care o posedă un stat riveran al M. Negre și care în acel moment se afla în M. Neagră. Statele își rezervă însă dreptul de a trimite în M. Neagră, o forță care să nu treacă de trei vase, dintre cari nici unul nu va fi mai mare de 10 mii de tone. De două ori pe an, la 1 Ianuarie și 1 Iulie, fiecare stat riveran va arăta Comisiunii strămtorilor, cari sunt forțele navale de cari dispune, pentru ca aceasta să informeze statele interesate, arătând care este flota cea mai puternică din M. Neagră.

2) În timp de război, Turcia fiind neutră, completă libertate de trecere, ziua sau noaptea, oricare ar fi pavilionul, fără nici o formalitate sau plata vreunei taxe. Aceleași dispoziții, în ceea ce privește forța maximă a vaselor, pe care un stat o poate trece prin strămtori, ca și în caz de pace. Această limitare însă, nu se va aplica unei puteri beligerante, în prejudiciul drepturilor sale, de beligerant în M. Neagră. Este interzis vaselor și aeronavelor de război ale beligeranților, de a face vre-o captură, de a exercita dreptul de vizită sau de se deda unui act de ostilitate, în zona strămtorilor. Ele nu vor putea sta mai mult de 24 ore, peste termenul necesar, spre a străbate aceste strămtori. În ceea ce privește reparațiunile, încărcarea de alimente sau combustibil, ele vor fi supuse dispozițiunilor convențiunei a XIII dela Haga din 1907, relativă la neutralitatea maritimă.

3) În timp de război, Turcia fiind beligerantă, completă libertate de trecere pentru vasele de război neutre, dar cu aceeași limitare ca și în timp de pace. Aeronavele militare neutre vor străbate strămtorile, pe propriul lor risc, și se vor scobori în zonele fixate, spre a fi cercetate. Măsurile luate de Turci, pentru a împiedeca inamicii de a se folosi de strămtori nu vor fi, nici în acest caz, de natură a stânji ni libertatea navigațiunei.

Acestea erau dispozițiunile relative la strămtori.

În ceea ce privește submarinele, ele nu puteau trece strămtorile, decât plutind la suprafața apei. Comandantul unei forțe navale străine trebuie să comunice la o stațiune de semnale, ce se va găsi la intrarea Bosforului sau Dardanelor, numărul și numele vaselor cari vor trece prin strămtori.

Aeronavele militare sau nemilitare, cari vor sbura prin strămtori au dreptul să zboare și pe un teritoriu de 15 kilometri, în regiunile strănte ale strămtorilor.

1) A se vedea No. 41 din 1923 și No. 1 a. c.

Tot astfel în cazul când nu mai pot zbura, ele pot descinde pe litoralul sau în apele teritoriale turcești.

Turcia și puterile riverane ale M. Negre vor putea edicta regulamente, relative la numărul vaselor maritime sau aeriene de război ale unei puteri, precum și la timpul șederii acestor vase în porturile și aerodromurile lor.

Puterile semnatare, cari aveau dreptul înainte de 1914, de a avea staționare în strâmtoni și la Dunăre, conservă acest drept.

Relativ la zonele demilitarizate, proiectul aliaților arată, că sub numele de strâmtoni se înțelege: Dardanelele, M. de Marmara și Bosforul; apoi indică ce părți din țărmuri erau demilitarizate, considerând ca atare și toate insulele din M. de Marmara, afară de insulele Emir Ali Adasi, iar în M. Egee insulele Lemnos, Imbros, Tenedos, Samotrace și insula Epurilor.

În zonele demilitarizate nu trebuie să existe nici o fortificație, nici o instalație de artilerie, nici o bază navală. Nici o forță armată nu va putea staționa în zonele și insulele demilitarizate, afară de forțele de poliție și jandarmerie necesare, pentru menținerea ordinii, dar Turcia va putea trece în transit, forțe armate, cari să străbată zonele demilitarizate; va putea să organizeze un sistem de observație și de comunicații telegrafice, telefonice și optice; flota turcă va putea circula și se va putea opri în zonele și insulele demilitarizate.

În M. de Marmara și pe coastele sale nu se vor putea instala, instrumente de acțiune submarine, nici baterii fixe, care ar putea opri intrarea în Dardanele. La Constantinopol și în împrejurimile sale, va putea staționa o garnizoană de 12.000 de oameni cel mult. Dacă în caz de război Turcia, uzând de drepturile sale de stat beligerant ar aduce modificări stărei de demilitarizare, astfel cum a fost prevăzută, ea trebuie îndată ce se va încheia pacea, să restabilească starea de mai înainte.

Delegatul Turciei nu aderă la acest proiect în ceea ce privește demilitarizarea, decât în următoarele condițiuni: să nu li se impună nici o restricție, în privința forțelor militare și navale din restul imperiului; M. de Marmara să nu fie considerată, ca făcând parte din strâmtoni, în afară de zona de demilitarizare, nici o condiție nu se va impune Turciei, în ceea ce privește mijloacele de apărare de care va uza; insulele Lemnos, Tenedos, Samotrace, vor obține cel puțin un regim autonom; o flotă greacă nu va putea sta la Lemnos.

În ceea ce privește strâmtonile, proiectul turc prevedea aceleași dispoziții ca și proiectul aliaților, în ceea ce privește vasele și aeronavele nemilitare. În ceea ce privește vasele de război, în timp de pace, ele nu trebuia să treacă decât ziua. Forța unei flote în M. de Marmara nu trebuia să fie mai mare, decât flota turcească, care în mod obișnuit se găsea în acea zonă.

Aeroplanelor de război, vasele portavioane și submarinele nu puteau trece prin strâmtoni, nici în timp de pace.

Celelalte dispoziții, relative la forța flotelor cari trec prin strâmtoni, spre a merge în M. Neagră sunt identice cu cele din proiectul aliat.

În timp de război, Turcia fiind neutră, vasele de război puteau trece prin strâmtoni, dar acele ale beligeranților nu vor putea intra în strâmtoni, înainte ca vasul celuilalt beligerant să fi eșit. Nu se va putea face nici un act de ostilitate în strâmtoni și pe o rază de 20 mile marine împrejurul intrării strâmtonilor și a insulelor aflate la intrare.

Vasele nu vor putea sta în strâmtoni, decât timpul necesar spre a le străbate, afară de cazurile de forță majoră.

Dacă Turcia era beligerantă, și atunci vasele de război ale neutrilor puteau trece prin strâmtoni, dar Turcia putea lua măsurile necesare, pentru a împiedica vasele inamice de a intra în strâmtoni, fără însă ca aceste măsuri să fie de natură a împiedica libera trecere a vaselor neutre.

(Va urma)

G. Meitani

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Secția III

Audiența de la 12 Decembrie 1923

Președinția d-lui Dem. G. Tazlăuanu, Președinte

C. B. Găetan și G. B. Găetan cu Soc. Schloss Fabrik și Jean Rosenberg

TRIBUNALUL ARBITRAL MIXT INSTITUIT ÎN VIRTUTEA ART. 304 DIN TRATATUL DE PACE DELA VERSAILLES — COMPETINȚA ACESTUI TRIBUNAL. — DACĂ EXCLUDE COMPETINȚA TRIBUNALELOR NAȚIONALE DIN ȚĂRILE ALIATE SAU ASOCIATE.

Tribunalul arbitral mixt instituit în virtutea art. 304 din tratatul de pace dela Versailles, este competent să judece orice diferende relative la contractele încheiate înainte de punerea în vigoare a tratatului, între supușii Puterilor aliate sau asociate și supușii germani, totuși o atare competență nu exclude pe aceea pe care o au după legile țării lor Tribunalele naționale din Statele aliate sau asociate, ci dimpotrivă competența acestora are precădere și exclude pe aceea a Tribunalului arbitral mixt, cu facultatea numai pentru supusul Puterii aliate sau asociate, care ar fi interesat în cauză, de a deferi pricina Tribunalului arbitral mixt, prin derogare dela regulile de competență prevăzute în legile țării sale și întrucât aceste legi nu-i interzic formal această cale.

No. 1563. — Admis recursul făcut de către C. B. Găetan și G. B. Găetan în contra deciziei cu No. 65/923 a Curții de Apel din București S. III (vezi «Dreptul» No. 41, pag. 324 din 1923) în proces cu Societatea Schloss-Fabrik-Aktiengesellschaft și Jean Rosenberg.

S'au ascultat d-nii avocați Ricci pentru recurenți și S. Speer pentru intimăți.

Curtea deliberând,

Asupra motivului I de casare:

„I. — Greșită interpretare și aplicațiune a tractatului de pace dela Versailles din 28 Iunie 1919. Omișiune esențială și nemotivare.

„Greșit Curtea de fond admite incidentul ridicat de „firma germană „Schlossfabrik Actiengesellschaft“ și declină competența de a judeca apelul nostru. „I. Pentru că disp. art. 304, sect. IV, din tratatul de „pace de la Versailles“ lasă la facultatea supusului asociat, deci a noastră ca români, să aducă afacerea în fața Tribunalului Arbitral Mixt și în nici un caz nu se „dă în mod exclusiv judecata unor asemenea afaceri în competența Tribunalului Arbitral Mixt.

Având în vedere că din deciziunea supusă recursului se constată, că în 1916 recurenții au cumpărat de la firma intimată „Schlossfabrik Actiengesellschaft“ din Germania — prin reprezentantul ei în țară, Jean Rosenberg, — o cantitate de fier lucrat, al cărui cost l-au achitat sus zisului reprezentant al firmei, anticipat conform convenției. Decăruându-se războiul între România și Germania, fără ca marfa să fi fost expediată și contractul rămânând astfel neexecutat din partea vânzătorului, în 1920 recurenții, după somațiuni infructuoase, au cerut Tribunalului de la Ifov să condamne firma vânzătoare și pe reprezentantul ei la executare și daune-interese, ceiace în principiu, Tribunalul a admis; intimații făcând apel, Curtea de București, în urma cererii lor și după discuțiuni contradictorii, și-a declinat competența, pe motiv că diferența intră în prevederile art. 303, par. 2, lit. a, și art. 304 din tratatul de pace de la Versailles (1919) și ca atare e de competența Tribunalului arbitral mixt româno-german, instituit pe baza aceluși tratat;

Considerând că, din diferitele dispozițiuni cuprinse în secțiunile III—VII incl. ale tratatului de pace de la Versailles, rezultă că Tribunalul arbitral mixt, prevăzut de art. 304 a fost instituit în scopul de a regula neînțelegerile, la care ar da naștere aplicarea diferitelor dispozițiuni ale tratatului referitoare la raporturile de drept privat ale supușilor Puterilor aliate sau asociate cu statul german sau supușii germani;

Că, prin crearea acestei jurisdicțiuni nu s'a urmărit câtuși de puțin a se restrânge, modifica sau suspenda competența instanțelor judecătorești ale Puterilor aliate sau asociate cu privire la regularea conflictelor de drept privat — în general — între supușii lor și acei ai statului german; că, dacă o restricțiune sau suspendare de competență se poate desprinde din textul și spiritul acestor dispozițiuni, ea este privitoare numai la tribunalele naționale germane, considerate de către Puterile, cari au dictat pacea, ca neprezentând suficiente garanții de imparțialitate pentru supușii lor;

Considerând că, acest principiu reese clar din însăși termenii art. 304, care, prin al. 2 de sub lit. b, spune textual următoarele: „... toate diferendele, ori cari „ar fi ele, relative la contractele încheiate înainte de „punerea în vigoare a tratatului de față, între supușii „Puterilor aliate sau asociate și supușii (ressortis- „sants) germani vor fi regulate de Tribunalul arbitral „mixt, cu excepțiunea diferendelor cari, prin aplica- „țiunea „egilor Puterilor aliate, asociate sau neutre, „sunt de competența Tribunalului național ale acestor „din una puteri. În acest caz, aceste diferende „se vor regula de către aceste tribunale naționale, cu „excluderea tribunalului arbitral mixt, Supusul (re- „sortissant) interesat al unei Puteri aliate sau aso-

„ciate va putea totuși aduce afacerea înaintea Tribu- „nului arbitral mixt — afară numai dacă legea sa na- „țională nu se opune la aceasta.”

Considerând că, din aceste dispozițiuni rezultă că, deși — în principiu — Tribunalul arbitral mixt este competent să judece orice diferende relative la contractele încheiate înainte de punerea în vigoare a tratatului, între supușii puterilor aliate sau asociate și supușii germani, totuși, o atare competență nu exclude pe aceia, pe care o au după legile țării lor Tribunalurile naționale din statele aliate sau asociate, ci din potrivă competența acestora are precădere și exclude pe aceia a Tribunalului arbitral mixt, cu facultatea pentru supusul Puterii aliate sau asociate, care ar fi interesat în cauză, și numai pentru acesta, de a deferi pricina Tribunalului arbitral mixt; prin derogare dela regulile de competență prevăzute în legile țării sale și întrucât aceste legi nu i-ar interzice formal această cale;

Considerând că, în speță, Curtea de Apel, chemată a judeca un diferend relativ la un contract încheiat anterior punerii în aplicare a tratatului de pace între recurenții, supuși români, și firma intimată, de supușenie germană, era competentă după legile române (art. 13 c. civ.) să judece acest diferend, excluzând, conform art. 304 din tratatul de pace, competența Tribunalului arbitral mixt, care — în asemenea caz — nu s'ar fi putut sesiza cu judecarea afacerii, decât în urma cererii recurenților;

Urma considerând că, Curtea de Apel declinandu-și totuși competența pe motiv că, în cauză, nu putea fi sesizat decât Tribunalul arbitral mixt româno-german, a săvârșit un invederat exces de putere, a violat și interpretat greșit dispozițiunile art. 304 din tratatul de pace relativ la competența Tribunalului arbitral mixt;

Că, dar primul motiv de casare fiind întemeiat, fără a mai discuta pe cel de-a doilea ca fiind fără interes față de principiile mai sus stabilite, recursul urmează a se admite.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN IASI

Secția I

Audiența dela 6 Octombrie 1923

Președența D-lui D. Volanschi, Prim-Președinte

Helnrich Blumenfeld cu Fabrica Lombardo și Prodotti Chimici.

CAMBIE. — ACȚIUNE CAMBIALĂ — EXCEPȚIUNI PRIVITOARE LA FORMA TITLULUI. — PROTEST. — NULITĂȚI. — PROPUNERE PENTRU PRIMA OARĂ ÎNAINTEA CURTEI DE APEL. — INADMISIBILITATE. — ART. 323 ȘI 349 C. COM.

PROTEST. — CONDIȚIUNILE LUI. — ART. 326 ȘI URM. C. COM. PROTEST. — DACĂ AGENTUL ESTE OBLIGAT A CONSTATA ÎNDEȘTĂȚATEA CELUI CE RĂSPUNDE. — CALITATE FALSĂ. — NUME FALS. — VALIDITATEA PROTESTULUI. — ART. 328 AL. 2 C. COM.

PLATĂ. — CAMBIE. — ZIUA SCADENȚEI. — NEPLATA LA TERMEN. — CURSUL DE SCHIMB DIN ZIUA PLĂȚEI. — ART. 41. ȘI 315. C. COM.

1. Nulitatea protestului fiind o excepțiune care privește condițiunile necesare pentru exercițiul acțiunii combiale, dacă nu a fost propusă la prima înfățișare nu mai poate fi invocată înaintea Curții de apel.

2. Protestul trebuie să facă dovadă prin sine însuși despre condițiunile esențiale cerute pentru existența sa, ast-fel că nu se poate recurge la alte dovezi în afară de acest act pentru a-l complecta.

3. Agentul însărcinat să instrumenteze la facerea protestului nu este obligat să constate identitatea aceluia care răspunde; ast-fel că chiar dacă acela și-a dat un nume sau o calitate falsă, protestul este și în acest caz valabil.

4. Dispozițiile art. 41 c. com. raportându-se în ceace privește plata la ziua scadenței, au avut în vedere numai cazul normal când debitorul își execută exact obligațiunea la ziua scadenței; ast-fel că atunci când este în întârziere, obligațiunea rămânând aceeași—mora perpetuat obligationem—cursul schimbului la care este ținut este acela dela epoca la care debitorul stinge prin plată obligațiunea sa, iar nu acel al scadenței.

No. 43—Admis în parte apelul făcut de Heinrich Blumenfeld în contra sentinței Trib. Iași S. III No. 63 din 27 Aprilie 1923 în proces cu firma „Fabrica Lombardo și Prodotti Chimici, S. anonimă cu sediul în Milano.

Curtea,

Având în vedere apelul declarat de Heinrich Blumenfeld în contra sentinței Tribunalului Iași, s. III-a, No. 63 din 27 Aprilie 1923, prin care s'a admis acțiunea intentată de către firma „Fabrica Lombardo di Prodotti Chimici“, societate anonimă cu sediul în Milano, prin care se obligă pe Heinrich Blumenfeld să plătească numitei societăți 8100 lire italiene și 85 sau 82,637 lei cu procente comerciale de 6% a sută pe an dela scadența cambiei 14 Aprilie 1922 până la achitare, plus 2000 lei cheltueli de judecată, și se ia act de rezerva făcută de reclamantă, de a introduce o nouă acțiune pentru cazul, când cursul lirei italiene se va mai urca;

Având în vedere că, H. Blumenfeld s'a obligat în virtutea unei cambii emise la 18 Ianuarie 1922 cu scadența la 14 Aprilie 1922 pe suma de 8100 lire italiene și 85 protestată pentru neplată;

Având în vedere că, apelantul susține că protestul trebuia făcut conform art. 341 c. com., cambia fiind domiciliată, că protestul este nul, de oarece nu cuprinde somațiunea de plată și răspunsul debitorului, în specie a domiciliatorului, că din textul protestului nu rezultă, că Allari, căruia i s'a adresat agentul, care a făcut protestul, avea calitatea sa de reprezentant a Societății;

Având în vedere că, reprezentantul firmei a susținut, că incidentul este tardiv, pentru motivul, că n'a fost propus la prima înfățișare, conform art. 349 cod. com.;

Având în vedere că, potrivit art. 349 c. com., debitorul trebuie să opue lipsa condițiunilor necesare pentru exercitiul acțiunii la prima înfățișare;

Având în vedere că, la prima înfățișare înaintea tri-

bunalului, H. Blumenfeld a declarat, că nu recunoaște semnătura din cambie și a cerut a se proceda la o verificare de scripte, iar tribunalul prin jurnalul din aceea zi a dispus ca părțile să se prezinte în persoană pentru a se face o verificare de scripte;

Având în vedere că, dispozițiunea art. 349 c. com. relatată mai sus, are de scop de a grăbi realizarea creanțelor care derivă din cambie, că acest scop n'ar fi atins dacă s'ar admite că excepțiunile despre cari se ocupă ar putea fi propuse după prima înfățișare în cazul când la acea înfățișare debitorul a declarat că nu recunoaște semnătura, și a solicitat de a se proceda la o verificare de scripte; că această concluzie care se justifică prin scopul pe care l-a urmărit legiuitorul, se verifică și prin analiza literară a textului legii, care fără a face distincție, stabilește în mod imperativ, că excepțiunile vor fi propuse la prima înfățișare;

Având în vedere că, nulitatea protestului este o excepțiune, care privește condițiunile necesare pentru exercitiul acțiunii cambiale; că prin urmare nefiind propusă la prima înfățișare, nu mai poate fi propusă înaintea Curții de Apel;

Având în vedere că, admitându-se ipotetic că excepțiunea ar putea fi propusă înaintea Curții, urmează a se examina dacă protestul este valabil făcut;

Având în vedere că, prin cambie se prevede plata la Banca Comerția Italiană din Milano, că conform art. 341 c. com., când cambia este plătitibilă într'un alt loc decât reședința acceptantului sau a emitentului și la o altă persoană, lipsa de plată trebuie să fie constatată prin protest;

Având în vedere că, protestul trebuie să facă dovadă prin sine însuși despre condițiunile esențiale cerute pentru existența sa; că nu se poate deci recurge la alte dovezi, în afară de act pentru a-l complecta, pentru ca acel care plătește să poată fi informat din conținutul protestului că va putea exercita acțiunea în recurs;

Având în vedere că, art. 328, al. 2, c. com., prevede că protestul trebuie să cuprindă numele persoanei contra căreia se face protestul, că în cazul când protestul se face în contra unei societăți, trebuie să se arate numele persoanei căreia s'a adresat cererea și răspunsul său, că agentul însărcinat ca să instrumenteze la facerea protestului, nu este obligat să constate identitatea celui care răspunde; sau dacă și-a dat un nume sau o calitate falsă, protestul este și în acest caz valabil, de oarece acel, în contra căruia s'a făcut protestul, este în culpă de a fi lipsit de la locul plății sau de a nu fi lăsat un reprezentant.

Având în vedere că, din textul protestului rezultă că agentul care a instrumentat, s'a transportat la Banca Comercială Italiană, unde este indicat locul pentru plată, unde vorbind cu Allari a obținut răspunsul că, nu există instrucțiuni pentru plata efectului; că, această constatare nu se poate interpreta în mod logic, decât în sensul că Allari și-a însușit calitatea de reprezentant al Băncii Italiene, astfel răspunsul său n'ar avea sens; că, deci, conform principiilor expuse, protestul este perfect valabil; că, prin urmare, este inutil de a mai discuta dacă dovada calității lui Allari se poate face cu certificatul prezen-

tat de Fabrica Lombardo, și din care rezultă că Allari este procuratorul Băncii Comerciale Italiene;

Având în vedere că, apelantul a susținut că reclamanta n'a făcut dovada cursului lirei italiene potrivit dispozițiilor art. 40 combinat cu art. 315 c. com., că, în orice caz creditorul, ori pretinde cursul din ziua scadenței cambiei sau acel din ziua plății efective;

Având în vedere că, tribunalul a calculat valoarea lirei italiene după cursul schimbului în ziua de 28 Martie 1923, care nu e acel al scadenței, și a luat act de rezerva făcută de reclamantă de a introduce o nouă acțiune când cursul lirei italiene se va urca;

Având în vedere că, conform art. 41 c. com., atunci când moneda arătată într'un contract nu are curs legal sau comercial în țară și când cursul ei n'a fost determinat de însăși părțile, plata va putea fi făcută în moneda țării după cursul ce avea schimbul la vedere în ziua scadenței și la locul plății; că art. 315 c. com. prevede, că o cambie trebuie să fie plătită în moneda arătată înțansa cu distincțiunile prevăzute de art. 41 c. com.;

Având în vedere că, obiecțiunea formulată de apelant, că plata trebuie să se calculeze după cursul schimbului la ziua scadenței, este neîntemeiată; că, art. 41 c. com., când în ceace privește plata să raportează la ziua scadenței, s'a ocupat de cazul norma, când debitorul își execută exact obligațiunea; că, atunci când este în întârziere, obligațiunea rămânând aceeași — mora perpetuă obligationem, — cursul schimbului la care este ținut, este acela de la epoca la care debitorul stinge prin plată obligațiunea sa, iar nu acel al scadenței;

Având în vedere că, după cum s'a arătat, tribunalul a obligat pe H. Blumenfeld să plătească Fabricii Lombardo di Prodotti Chimici 8100 lire sterline sau 82.637 lei, după cursul schimbului la 28 Martie 1923; că, conform principiilor enunțate, urmează ca H. Blumenfeld să fie obligat a plăti 8100 lire italiene și 85 la sută, cu procente comerciale de la data scadenței 14 Aprilie 1922 până la achitare, sau a-i plăti această sumă în lei după cursul schimbului în ziua plății;

Pentru aceste motive, redactate de D-l Prim-Președinte, admite în parte apelul făcut de Heinrich Blumenfeld.

Subsemnați: D. Volanschi, M. Ionescu-Ghinea, C. A. Gorgos, M. Haralamb, C. Scripcă.

TRIBUNALUL ILFOV, S. I com.

Audiența dela 23 Noembrie 1923

Președenția D-lui Siliu Rădulescu, judecător

Isidor Stroe Lupescu cu Banca Comercială Italiană și Română

LUCRU JUDECAT. — DACĂ REZULTĂ DIN CONSIDERENTE SAU NUMAI DIN DISPOZITIV. — ART. 1201 C. CIVIL.

LUCRU JUDECAT. — CÂND POATE REZULTA ȘI DIN CONSIDERENTE, — ART. 1201 C. CIVIL.

LUCRU JUDECAT. — FALIMENT. — SENTINȚA PRIN CARE SĂ STATUIAZĂ DACĂ OPUNEREA LA PLATĂ A DEBITORULUI E FĂCUTĂ CU BUNĂ CREDINȚĂ. — DACĂ CONSTITUE LUCRU JUDECAT CU PRIVIRE LA VALIDITATEA CREAȚEI. — ART. 1201 C. CIVIL ȘI 696 C. COM.

1. Autoritatea de lucru judecat rezultă numai

din dispozitivul hotărârii, căci acela conține ceea ce se hotărăște de instanțele judecătorești, iar nu și din considerente, cari arată numai raționamentul care a condus pe judecători a dispune în felul hotărât prin dispozitiv.

2. Dacă se admite câteodată lucru judecat rezultând din considerente, aceasta are loc însă numai atunci când considerentele și dispozitivul fac un singur corp, adică atunci când dispozitivul nu conține decât rezultatul altor dispoziții statornicite prin considerente, după cum în materie de trimitere în posesie, dispozitivul prin care se dispune pur și simplu trimiterea în posesie este rezultatul celor statornicite prin considerente în privința filiațiunei.

3. Hotărârea dată în materie de faliment și prin care instanțele judecătorești se pronunță dacă opunerea la plata unei creanțe este făcută cu bună credință sau nu, pentru ca potrivit cu art. 696 c. com. să se admită sau să se respingă cererea de declarare în stare de faliment, nu poate constitui autoritate de lucru judecat cu privire la existența însăși a creanței, de oarece Tribunalul în acest caz examinează numai în mod sumar temeinicia motivelor invocate de debitor pentru a vedea dacă opunerea la plată e făcută cu bună credință, fără a statua asupra creanței, care rămâne a fi validată sau nu pe calea acțiunii principale.

No. 828. — Respinsă ca nefundată acțiunea intentată de către Isidor Stroe Lupescu contra Băncii Comerciale Italiană și Română.

S'au ascultat d-nii avocați H. Cappon și Isidor Biremberg pentru reclamant și Sacha S lberman pentru Banca pârâtă.

Tribunalul

Asupra acțiunei de față intentată de către Isidor Stroe Lupescu prin petițiunea înreg. la No. 16754 din 1922 și modificată prin petițiunea înreg. la No. 17970 din 1922 contra Băncii Italiană-Română și prin care cere:

1. Să se facă judecătorește lichidarea depozitului său pe cursul comercial de 2 lei lira italiană și să se imputeze asupra datoriei sale de lire.

2. Să se stabilească judecătorește soldul real, avându-se în vedere cursul lirei de lei 2 și partea de cheltuieli ce se cuvine Băncii ca făcute pe contul său.

3. Să fie condamnată pârâta să-și plătească suma de lei 123 465 bani 30, ce reprezintă soldul creditor, ce i se cuvine, potrivit socotelilor făcute de expert.

4. Să fie condamnată pârâta a-i plăti suma de lei 4.191.116 cu titlu de daune-interese.

5. Să fie condamnată pârâta să-i plătească suma de lei 305.097 reprezentând valoarea cantității de 10.000 kgr. bumbac rămasă în mâinile Băncii.

6. Să fie condamnată pârâta să-și plătească dobânzi comerciale de 6 la sută la toate sumele ce i se cuvine.

Având în vedere actele dela dosar, susținerile orale și scrise ale părților,

Având în vedere că, în dovedirea punctelor 1, 2 și 3 din acțiune, reclamantul a cerut în prealabil facerea unei expertize, prin care să se stabilească după verificarea registrelor, actelor și corespondenței intervenită între părți, care este soldul creditor în favoarea sa, și Tribunalul a încredințat ca în mod preparator și probator, fără a prejudeca fondul, să se facă această expertiză.

Având în vedere că, atât reclamantul când își formulează pretențiunile sale prin punctele de acțiune arătate mai sus, cât și expertul când justifică pretențiunile reclamantului prin raportul său, în care arată că există în favoarea lui Isidor Stroe Lupescu un sold creditor în sumă de lei 123.465 bani 30, au luat ca bază un curs convențional al lirei de 2 lei, care se pretinde de reclamant că ar fi fost stabilit între părți și care se tăgăduște de Banca pârâtă.

Având în vedere că reclamantul susține, că oricât ar tăgădui pârâtul, discuție nu poate fi între părți cu privire la stabilirea lirei la cursul de 2 lei, de oarece în această privință este lucru definitiv judecat între părți.

Având în vedere că, în susținerea existenței lucrului judecat, se invoacă de către reclamant sentința Tribunalului Ilfov, s. I com. cu No. 337 din 13 Maiu 1922 și hotărârea Curței de Apel cu No. 72 din 11 Iulie 1923, care confirmă sentința Tribunalului.

Având în vedere că, din examinarea acestor hotărâri rezultă următoarele:

La 25 Maiu 1922, pârâta de astăzi, Banca comercială italiană și română intentează o acțiune prin care tinde la declararea în stare de faliment a reclamantului de astăzi Isidor Stroe Lupescu.

Cu ocazia judecării acestei acțiuni, Isidor Stroe Lupescu a arătat că nu poate fi declarat în stare de faliment de oarece nu datorește nici-o sumă Băncii reclamante, întrucât între părți s'a stabilit convențional cursul lirei italiene la 2 lei, astfel că soldul creditor, ce se pretinde de reclamantă că are în potriua sa, nu există, întrucât el a fost obținut prin calculul lirei la cursul lirei italiene la 2 lei, astfel că soldul creditor, ce Tribunalul ca primă instanță și Curtea de Apel, examinând corespondența urmată între părți și actele produse, găsesc că opunerea la plată a lui Isidor Stroe Lupescu este făcută cu bună credință și în consecință potrivit cu dispozițiunile art. 696 cod. comercial, respinge cererea de declararea în faliment făcută de Banca italiană și română.

Considerând că, în drept, autoritatea de lucru judecat rezultă numai din dispozitivul hotărârei, căci acela conține ceia ce se hotărăște de instanțele judecătorești, iar nu și din considerente, cari arată numai raționamentul, care a condus pe judecători a dispune în felul hotărât prin dispozitiv.

Considerând că, dacă s'a admis câte odată ca autoritatea lucrului judecat poate rezulta și din considerente, aceasta însă numai atunci când considerentele și dispozitivul fac un singur corp, adică atunci când dispozitivul nu conține decât rezultatul altor dispoziții statornicite prin considerente, după cum în materie de trimitere în posesiune, unde dispozitivul, prin care se dispune pur și simplu trimiterea

în posesie este rezultatul celor stabilite prin considerente în privința fiiațiunei.

Considerând că, în nici un caz considerentele unei hotărâri dată în materie de faliment și prin care instanțele judecătorești se pronunță, dacă opunerea la plata unei creanțe este făcută cu bună credință sau nu, pentru ca potrivit cu art. 696 cod. comercial să se admită sau să se respingă cererea de declarare în stare de faliment, nu pot constitui autoritate de lucru judecat cu privire la existența însăși a creanței, pentru care între părți există proces separat, de oarece Tribunalul, când, debitorul chemat spre a fi declarat falit, se opune la plata unei creanțe, potrivit art. 696 cod. comercial, examinează numai în mod sumar temeinicia motivelor acestuia, pentru a vedea dacă opunerea la plată e făcută cu bună credință, fără a statua definitiv asupra creanței, care ar fi validată sau nu pe cale de acțiune separată.

Având în vedere că, Tribunalul și Curtea prin hotărârile arătate mai sus, când resping cererea de declarare în stare de faliment făcută de Banca Italiană și Română, au statuat numai că opunerea lui Isidor Stroe Lupescu la plata creanței pe motiv că cursul lirei stabilit între părți este de 2 lei, e făcută cu bună credință, iar nu și dacă în realitate acesta este cursul, care rezultă din convenția dintre părți, pentru care urma să se pronunțe această instanță, care la data judecării cererei de declarare în stare de faliment (13 Mai 1922 la Tribunal și 11 Iulie 1923 la Curtea de Apel) era deja sesizată prin cererea din 5 Maiu 1922 făcută de chiar Isidor Stroe Lupescu.

Că, astfel fiind, neexistând autoritate de lucru judecat cu privire la faptul că părțile ar fi stabilit cursul lirei pe 2 lei, Tribunalul are a examina astăzi dacă din convenție, actele și corespondența urmată între părți, cursul lirei este cel pretins de reclamantul Isidor Stroe Lupescu.

Având în vedere că, în primul rând urmează a fi examinată scrisoarea-convenție din 20 Septembrie 1920, prin care Isidor Stroe Lupescu acceptă condițiunile puse de Banca pârâtă în scrisoarea din 18 Septembrie aceluș an.

Având în vedere că, din cuprinsul acestei scrisori rezultă, că Banca Italiană și Română se obligă a finanța lui Isidor Stroe Lupescu o cumpărătoare de bumbac și alte mărfuri, pe care acesta le va face în Italia; că, Banca pune în acest scop la dispoziție suma de 10.000.000 lire italiene; că, mărfurile se vor încărca pe adresa Băncii și la sosire se vor înmagazina în magaziele ei pe riscul și socoteala lui Isidor Stroe Lupescu; că, înainte de deschiderea creditului în Italia, Lupescu se obligă a depune 15 la sută din valoarea lui și anume 3.000.000 lei; că, pentru garanțarea acestui credit, va depune acceptate de lire italiene în valoare de 10.000.000 lire italiene, cari vor avea o scadență de 6 luni de la data deschiderei creditului cu facultatea de prelungire; că, imediat ce Banca va fi primit avizul de plățile efectuate, va debita în contul său de lire valuta data plății; că, treptat cu trebuințele și contra liberării mărfii cerută de Lupescu, se va vărsa de acesta prețul lor în lei socotind fiecare liră italiană a câte lei 2,20; că, toată marfa este con-

stituită în gaj comercial la Bancă, și că, în fine în interval de 6 luni de la data fiecărei plăți făcută în Italia, Isidor Stroe Lupescu are facultatea a converti suma creditoare a contului său de lei în lire după cursul ce se va fixa de comun acord, — așa că la expirarea celor șase luni debitu' lui Lupescu de lire italiene să fie complet achitat, în caz contrar Banca având dreptul de a proceda cu mărfurile ce se vor găsi în magazii, conform legiurilor pentru gaj.

Având în vedere că, din tot cuprinsul acestei scrisori rezultă numai că Banca a acordat lui Lupescu un împrumut în lire italiene, fără ca să stabilească undeva, că aceste lire vor fi plătite pe cursul de lei 2.

Având în vedere că, dacă în unele din aliniatele scrisoarei de mai sus, se prevede că treptat cu ridicarea mărfii, Lupescu să depună câte 2 lei. 20 bani de fiecare liră din valoarea ei — aceasta nu înseamnă, că între părți s'a stabilit ca plata datoriei să se facă pe cursul de 2 lei, cum pretinde reclamantul, ci numai că, întrucât marfa era în gaj la Bancă pentru acoperirea garanției, care se micșora prin ridicarea ei, să depună o sumă de lei reprezentând valoarea mărfii în lire, calculat la cursul de doi lei.

Având în vedere că, aceasta este interpretarea care se impune, iar nu cea făcută de reclamant, rezultă din partea finală a convenției de mai sus, în care se spune: „am facultatea (Isidor Lupescu) de a converti suma creditoare a contului meu de lei în lire italiene, după cursul ce vom fixa de comun acord“, ori dacă cursul ar fi fost fixat deja la 2 lei lira, cum pretinde reclamantul, care ar mai fi fost rostu' fixării unui curs de schimb de comun acord între Bancă și Lupescu.

Având în vedere că, dacă se urmărește corespondența intervenită posterior convenției de mai sus, între reclamant și părâtă, departe de a rezulta din ea un curs convențional de lei 2 lira, din contra se evidenziază și mai mult că plata datoriei trebuia să se facă de Lupescu la cursul zilei.

Având în vedere că, astfe', din scrisoarea cu data de 12 Maiu 1921, în care Lupescu între alte scrie Băncii „v'am propus ca să-mi acordați prelungirea acestor polițe pe un termen de două luni, căci veți sesiza și D-voastră, că sunt la prima scadență a lor și cursul lirei este peste 3 lei, iar mai departe: veți admite și Dv., că a executa pe cineva la cursul de astăzi, ar însemna a-l ruina“. Or, dacă ar fi existat cursul convențional de 2 lei lira, ce importanță ar fi avut pentru Lupescu urcarea lirei, și ce rost ar fi avut cererile de amânare a plății, provocate de acest motiv?

Având în vedere că, în fine, din încheerea din 18 Maiu 1921, intervenită între Bancă și Lupescu și prin care se tranșează toate socotețile dintre dânșii, rezultă, că părțile au stabilit în mod definitiv, că datoria lui Lupescu este de 9,398,361 lire italiene și că această datorie avea a fi achitată în ratele și la datele mai jos stabilite în convenție, fără să se spună nimic de stabilirea vreunui curs convențional de doi lei lira, ori în lipsă de asemenea convenție, plata nu poate fi făcută decât în conformitate cu art. 41 cod. com.

Având în vedere că, în sensul aceleiași interpretări, pledează și cuprinsul scrisorilor din 25 Noembrie 1921

și 15 Martie 1923 adresate de Lupescu Băncii părâte.

Având în vedere că, întrucât din nimic nu rezultă, după cum s'a arătat mai sus, că între Lupescu și Banca Italiană și Română ar fi fost convenit ca plata datoriei să se facă pe cursul de 2 lei lira italiană, capetele de cerere din acțiune formulate la punctul 1 și 2 privitoare la stabilirea unui sold real la cursul convențional de mai sus a lirei, urmează a fi respinse și în consecință și capătul al 3-lea din acțiune, prin care se cere suma de 123,465 lei 30 bani, stabilită de expert ca sold creditor în favoarea lui Lupescu, după calculul lirei la cursul de 2 lei.

Având în vedere că, în ce privește al patrulea capăt de cerere și anume plata sumei de 4.191.116 lei cu titlu de daune-interese.

Având în vedere că, acest capăt de cerere, deși este justificat de expert în raportul său pentru suma de 3,423,685 lei, ca reprezentând diferența în minus realizată la ultimile vânzări efectuate sub prețurile de cost de Isidor Lupescu, nu poate fi admis, de oarece nu numai că nu poate fi făcută Banca răspunzătoare de faptul reclamantului de a fi vândut mărfurile sub cost, dar chiar dacă ar fi să admitem, că la aceasta Lupescu a fost determinat de faptul Băncii, care nu și respectase obligațiunea de a libera la timp mărfurile la cursul stabilit, încă aceasta nu poate să mai constituie fundamentul unei cereri de daune-interese, întrucât, după cum s'a arătat mai sus, nu a fost nici un curs stabilit pentru plata mărfurilor.

Având în vedere a' cincilea capăt de cerere privitor la daunele cauzate din faptul că Lupescu ar fi vândut în pagubă o cantitate de 10.000 kgr. bumbac din cauză că Banca nu i-a pus la dispoziție la timp această cantitate.

Având în vedere că, pentru a dovedi această daună, nu este suficient numai calculul de cifre făcut de expert, care arată această daună atingând suma de 305,097 lei, ci mai trebuie dovedit că această daună este produsă din culpa Băncii, că adică Lupescu a depus conform convenției sumele de bani în proporțiunea stabilită pentru ridicarea acestei cantități de marfă, care se găsea gajată la Bancă, și că aceasta a refuzat liberarea mărfii, dovadă însă, pe care reclamantul nefăcând-o și acest capăt de cerere urmează a fi respins.

Având în vedere că, în urma tuturor acestor considerente rezultând, că Banca nu poate fi obligată să plătească vre-o sumă de bani lui Lupescu — urmează dela sine să cadă și al șaselea capăt de cerere privitor la plata dobânzi'or.

Că, astfe' fiind, acțiunea reclamantului urmând a fi respinsă — Tribunalul' apreciind asupra cheltuelilor de judecată ce se cuvin părâtei, le fixează la suma de 5000 lei.

Pentru aceste motive, redactate de d-l Judecător Siliu Rădulescu, respinge ca nefundată acțiunea.

Semnații: *Siliu Rădulescu, Roul Mărgăritescu.*

Administrația revistei roagă pe d-nii abonați în întârziere a'i trimite costul abonamentului rămas neachitat.